

v těchto slovech mohlo býti shledáváno také ustanovení o tom, jak tento příjem má býti vypočítáván, a to způsobem zcela odchylným od způsobu, jak se vypočítává příjem podle jiných ustanovení požitkového zákona, nelze z předpisu zákona vyvozovati.

Jelikož žal. úřad založil své rozhodnutí na opačném názoru, není toto rozhodnutí ve shodě se zákonem.

Č. 12.668.

Pojišťovací právo: Ručební závazek manželky za nem. a úraz. příspěvky podle § 46 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 21 min. nař. č. 4790/1917 se vztahuje i na majetek, který manželka zdědila.

(Nález z 28. listopadu 1936 č. 16.568/36.)

V ě c: Etela K. v Bánovcích n. O. proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 17. února 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě záručním platebním rozkazem z 12. prosince 1932 na základě § 21 min. nař. č. 4790/1917 uložila st-lce jako solidární ručitelce zaplatiti dlužné pojistné příspěvky za manžela Ondřeje K. v Bánovcích n. O.

Nař. rozhodnutím žal. úřad námítky st-lčiny zamítl, vysloviv v podstatě, že § 21 cit min. nař. stanoví solidární ručení manželky za úrazové pojistné příspěvky manžela-podnikatele, je-li splněn předpoklad manželského spoluzití, jinak však ručební závazek manželky není vázán na nějaké další předpoklady.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Ve stížnosti se projevuje názor, že je samozřejmé a nade vši pochybnost, že st-lka ručí majetkem, který nabyla se svým manželem, nikoli však tím, co zdědila po svých rodičích. Tato výhrada není prý sice v citovaném min. nař. vyslovena expressis verbis, ale plyne z předpokladu manželského spoluzití stanoveného cit. normou. Tato výhrada došla již přesné stylisace při ručební povinnosti manžela za přímé daně v odstavci 2 § 264 zákona č. 76/1927 Sb. a není dle názoru stížnosti možno, aby intencí zákonodárce bylo stanovití přísnější ručení za úrazové příspěvky nežli za daně. Námitka tato je bezdůvodná.

Jde o výklad § 46 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 21 min. nař. č. 4790/1917, jehož se obě strany dovolávají. Předpis tento stanoví, že za nem. a úraz. příspěvky ručí nem. pokladně, resp. zem. úřadovně pro dělnické pojištění na Slovensku solidárně manžel zaměstnavatele, pokud se týče podnikatele, ve společné domácnosti žijící. Předpis tento pojí tedy ručební závazek manželky (manžela) na jedinou okolnost, totiž spoluzití ve společné domácnosti se zaměstnavatelem (podnikatelem), aniž stanoví výjimku jakéhokoli rázu, a to zejména v tom směru, že by ručební závazek manželky-ručitelky byl omezen na majetek spolunabytý s manželem-podnikatelem a nevztahoval se na majetek zděděný manželkou,

že by tedy nastalo ručení jen tehdy, kdyby manželka participovala na příjmu z podnikání manželova nebo nabyla z jeho jmění majetkových hodnot; naopak vylučuje zcela všeobecné znění tohoto předpisu jakýkoli restriktivní výklad ve smyslu stížností uplatněném. Poukazuje-li stížnost na domnělé intence zákonodárcovy, upozorňuje se, že pro interpretaci normy rozhodné je jediné to, co zákonodárce jako svou vůli v zákoně samém projevil, a nikoliv intence, které v tomto projevu nedošly výrazu. Cit. předpis § 21 nebyl změněn ani doplněn žádnou pozdější normou, zejména se tak nestalo § 264 odst. 2 zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb., jenž, jak stížnost sama připouští, upravuje ručení za přímé daně, tedy právní obor odlišný. Ježto cit. § 21 v rámci zák. čl. XIX:1907 upravuje ručení manželů odchylně a s a m o s t a t n ě, není místa pro použití jakékoliv analogie.

Č. 12.669.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: Jestliže k návrhu vymáhajícího věřitele bylo povoleno exekuční zabavení hostinské koncese dlužníkovy, není živnostenský úřad oprávněn vyhověti dlužníkově žádosti za přeložení této koncese do jiné místnosti. — Vymáhající věřitel je legitimován naříkati před nss konečné rozhodnutí, kterým bylo takové žádosti dlužníkově vyhověno.

(Nález z 1. prosince 1936 č. 13.347/36.)

V ě c: Fa Emanuel U. v Unhošti (adv. Dr. Bohumil Poslušný z Prahy) proti rozh. min. obchodu (za zúč. Eduarda P. ml. adv. Dr. Rudolf Glück z Prahy) o přenesení živnosti hostinské a výčepní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Hořovicích výměrem z 31. října 1932 povolil Eduardu P. ml. v Berouně, nynější zúč. straně, ve smyslu § 20 živn. řádu přenesení živnosti hostinské a výčepní, provozované na základě koncesního dekretu z 23. října 1926 v domě čp. 507 v Berouně, do novostavby na parc. č. kat. 1036 v Berouně.

U příležitosti stížnosti nynějšího st-le zem. úřad v Praze výměrem z 3. května 1933 zakročil a zrušil řečený výměr I. stolice v podstatě z toho důvodu, že uvedená živnost a koncese byla usnesením okr. soudu v Berouně z 24. června 1931 zabavena a jejímu majiteli současně bylo zakázáno, aby se zabavenou živností a koncesí nějak nakládal, takže živnostenský úřad, jenž byl o tomto usnesení včas vyrozuměn, měl žádost za přenesení koncese odmítnouti pro nepřípustnost.

Žal. úřad nař. rozhodnutím výměr zem. úřadu na odvolání zúč. strany zrušil a ponechal v platnosti výměr okr. úřadu z 31. října 1932 z důvodu, že rozhodnutí o této záležitosti spadá výlučně do kompetence úřadů živnostenských a zmíněná koncese hostinská zůstává i po přenesení do jiného stanoviště stále pravoplatně zabavena, takže účel soudního opatření zůstává nedotčen.